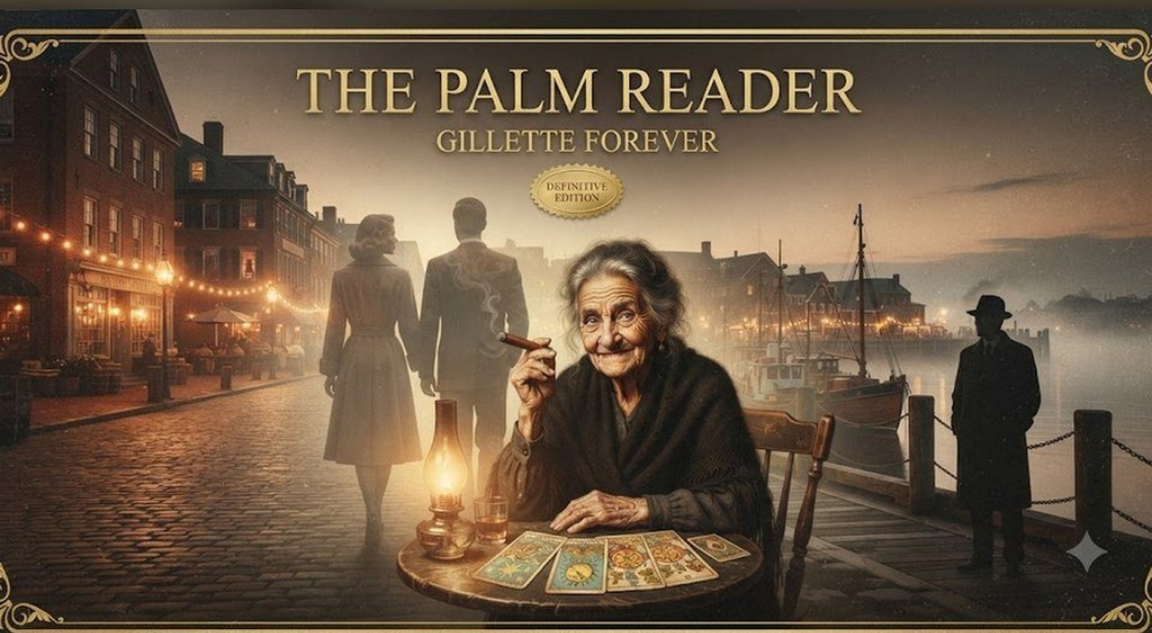

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

WALL STREET கைரேகை பார்ப்பவர் — தொடர்ச்சி II

GILLETTE FROM WALL STREET · 11

...

Miami-க்குத் திரும்பத் திட்டம் போட்டிருந்தேன்.

ஆறு மாதம்.

ஓய்வெடுக்க, என் ஸ்பானிஷைக் கூர்தீட்ட, கியூபப் பெண்களை அருகிலிருந்து ஆராயப் போதுமான நேரம்.

அவர்கள் எப்போதும் எனக்குப் பிடித்த வேட்டை.

ஒரு சூப்பர் மார்க்கெட்டுக்குள் நுழைந்தேன், தள்ளுவண்டிக்கு முன்பே விதி அங்கே வந்து சேர்ந்திருந்தது.

ஒரு பெண் என் முன்னால் தோன்றினாள்.

கியூபப் பெண்.

உடனே அவளை அடையாளம் கண்டுகொண்டேன். அவளும் என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டாள். சில விநாடிகள் என்னை உற்றுப் பார்த்தாள். பிறகு சொன்னாள்:

“நீ இங்கே என்ன கருமம் செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?”

“மளிகை வாங்குகிறேன்.”

“இல்லை. பூமியில் என்கிறேன். இந்நேரம் நீ நரகத்தில் இருக்க வேண்டாமா?”

அவளுடைய ஆங்கிலத்தைப் பாராட்டினேன்.

குறையே இல்லாதது.

சிறந்த பெண்கள் எப்போதும் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு

பேராக இருக்கச் சாமர்த்தியம் உள்ளவர்கள்:

தகவல் வேண்டும்போது இனிமையானவர்கள்,

அது கிடைத்தவுடன் இரக்கமற்றவர்கள்.

நான் எப்படி இருக்கிறேன் என்று கேட்டாள்.

என் உடல்நலம் எப்படி என்று.

நான் எப்படி இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கிறேன் என்று.

என் மனைவி எங்கே என்று.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக:

"எப்படி இளமையாகவே இருந்து, சாத்தானையே தோற்கடித்தாய்?"

பிடிக்க வேண்டிய பேருந்து இருக்கிறது என்றேன்.

அந்தப் பகுதி உண்மைதான்.

எங்கே போகிறது என்று சொல்லவில்லை.

விடைபெற்று மறைந்துபோனேன்.

வீட்டுக்குத் திரும்பியதும், உடனே தூங்கிவிட்டேன்.

கனவில், இத்தாலியில் உள்ள என் வீட்டின்

படிக்கட்டுகளில் யாரோ ஏறி வருவதைக் கண்டேன்.

எனக்கு அவரைத் தெரியும்.

அல்லது ஒருவேளை தெரியாது.

பிறகு சட்டென்று புரிந்தது.

அது அவரேதான்.

Cincinnati-யின் அந்த இந்தியர்.

கையெழுத்திட்ட டாலர் நோட்டு வைத்திருந்தவர்.

கடைசிப் படியை அடைந்தார்.

என்னைக் கட்டித் தழுவினார்.

சில இந்தியர்கள் பிரிட்டிஷாரைவிடவும் அழகாக
அணிந்துகொள்ளும் அந்தப் பிரிட்டிஷ நிதானத்துடன்
புன்னகைத்தார். பிறகு என்னைப் பார்த்தார், தீவிரமாக.

"Frega, தயவுசெய்து — குளியலறை எங்கே?"

திடுக்கிட்டு விழித்தேன்.

குளியலறைக் கதவைத் தேடிப் போனேன்.

பிறகுதான் உணர்ந்தேன், நான் இன்னும்

கனவுக்குள்ளேயே இருக்கிறேன் என்று.

திரும்பினேன்.

சிவப்பு நாற்காலியில் ஆள் இருந்தது.

மீண்டும் அவரேதான்.

Boston-இன் பேய்.

சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

"நீ பயப்படவில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். நீ
விதைகள் உள்ள ஆண்."

பிறகு தன் அருகில் இருந்த ஒருவரைச்
சுட்டிக்காட்டினார்.

"யாரைக் கூட்டி வந்திருக்கிறேன் பார்."

ஓர் உயரமான பெண்.

நேர்த்தியானவள்.

அமெரிக்கப் பெண்.

ஏறக்குறைய நாற்பது வயது.

ஓர் உயர் அதிகாரியின் தோரணை.

மற்றவர்களின் வாழ்க்கையை முடிக்கும்

ஆவணங்களில் கையெழுத்திடுபவரின் பார்வை.

கையை நீட்டினாள்.

"Copyright Office. Washington D.C."

தலையசைத்தேன்.

"நல்ல பதவி உயர்வுதான். இங்கே எப்படி வந்து
சேர்ந்தாய்?"

"உன்னிடமிருந்து எனக்கு ஓர் ஈமெயில் வந்தது."

"பிறகு?"

"அதைப் படித்தேன்."

"பிறகு?"

"என் இதயம் தாங்கவில்லை."

பேய் வெடித்துச் சிரித்தது.
நான் சிரிக்கவில்லை.

"மன்னித்துவிடு."

"மன்னிப்பு வேண்டாம்."

"இல்லை, உண்மையாகவே."

"இல்லை, உண்மையாகவே — நானும்தான்."

அவள் உட்கார்ந்தாள்.

அறையை ஆராய்ந்தாள்.

என்னை ஆராய்ந்தாள்.

பிறகு சொன்னாள்:

"என் வாழ்நாள் முழுக்க நான் காத்திருந்த ஆண்
நீதான்."

"ஒருவரைச் சந்திக்க இது கொஞ்சம் சிக்கலான
வழியாகத் தெரிகிறது."

"எனக்குக் கிடைத்ததில் இதுதான் சிறந்தது."

"இல்லை. என்னை நம்பு. இது சிறந்தது இல்லை."

ஒரு கணம் மௌனமானாள்.

பிறகு முக்கியமான ஒரே கேள்வியை அவளிடம் கேட்டேன்.

"Copyright Office-க்கு முன்பு — எங்கே வேலை செய்தாய்?"

"ஓர் அமெரிக்கப் பன்னாட்டு நிறுவனத்தில். சலவைப் பொருட்கள்."

"எப்படி இருந்தது?"

"இலக்குகளை அடைய, நீ சாக வேண்டும்."

"அதாவது?"

"அப்படியே சொல்கிறேன். வெடிக்கும் வரை உன்னை வேலை வாங்குவார்கள்."

நான் மௌனமாக இருந்தேன்.

பிறகு புன்னகைத்தேன்.

"மன்னித்துவிடு, கண்ணே."

"எதற்காக?"

"நீ தவறான பரிமாணத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டாய்."

"என்ன சொல்கிறாய்?"

"வாழ்க்கையில், எப்போதும் — எப்போதுமே — அது பாணியைப் பற்றிய விஷயம் மட்டுமே."

ஜன்னலைச் சுட்டிக்காட்டினேன்.

பூமி இன்னும் அங்கேதான் இருந்தது.

குழம்பிப்போய்.

இரைச்சலோடு.

பிரச்சினைகள் நிறைந்து.

"நான் எல்லோர் சொல்வதையும் கேட்கிறேன்."

“பேய்களையுமா?”

“அவற்றைத்தான் முக்கியமாக.”

“அப்படியென்றால் எங்களோடு ஏன் வரக் கூடாது?”

“ஏனென்றால் இங்கே கீழே முடிக்க வேண்டிய ஒன்று இன்னும் இருக்கிறது.”

Boston-இன் பேய் தலையசைத்தது.

உயர் அதிகாரிப் பெண் கண்களைத் தாழ்த்தினாள்.
ஏமாற்றமடைந்தவளாகத் தெரிந்தாள்.

எழுந்து நின்றேன்.

கதவை நோக்கி நடந்தேன்.

பிறகு திரும்பினேன்.

“சொல்ல மறந்துவிட்டேன் —”

“என்ன?”

“நானும் சலவைப் பொருட்களில்தான் இருக்கிறேன்,
தற்செயலாக.”

“அதனால்?”

“ஆனால் என் இலக்குகளை அடைய யாராவது சாகும்
வரை நான் காத்திருப்பதில்லை.”

பேய் சிரிப்பில் ஊளையிட்டது.

அவள் புன்னகைத்தாள் — முதல் முறையாக.

மீண்டும் கண்களைத் திறந்தபோது, நான் தனியாக
இருந்தேன்.

அறையில் யாரும் இல்லை.

பேய்கள் இல்லை.

உயர் அதிகாரிகள் இல்லை.

குளியலறை தேடும் இந்தியர்கள் இல்லை.

சிவப்பு நாற்காலி மட்டும்.
இன்னும் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு.
மறுநாள் இரவு யார் வரப்போகிறார்கள் என்று அதற்கு
ஏற்கெனவே தெரிந்தது போல.

Ferdinando